

Ari Airio

Gandhilta
Dahmerille

Gandhilita Dahmerille

Ari Airio

Gandhilta Dahmerille

© 2018 Airio, Ari

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0275-8

Ratsia

Poliisit saapuivat puoli yhdeksältä sunnuntai aamuna ja heräsin siihen, kun ne huutelivat nimeäni takapihalla. Minua vitutti huomattavasti enemmän se, että ne tulivat herättämään kesken unien, kuin se, että ne ylipäätään tulivat. Olin odottanut niitä jo pari vuotta, melkein jo kuvittelin, etteivät ne tulisi ollenkaan. Ja nyt kun ne sitten olivat siinä, ajoitus oli monessakin mielessä todella huono.

Ne huutelivat nimeäni oven takana, eivät olleet tajunneet sen olevan auki. Nousin sängystä ja hiivin hiljaa ovelle, en uskaltanut koskea ulompaan oveen mutta laitoin sisemmän lukkoon ja menin takaisin sänkyyn. Olin liian väsynyt ja liian pilvessä jaksakseni miettiä tilannetta sen tarkemmin, suljin vain silmäni ja yritin ottaa vielä pikku torkut. Toivoin että ne olisivat menneet pois, mutta eiväthän ne tietenkään menneet. Vartin päästä yksi niistä tajusi avata sen ulomman oven ja tuijotti minua lasin läpi. Oli noustava ylös.

Oven takana odotti kaksi haalaripukuista ja kaksi siviili-asuista poliisia, jotka olivat tulleet selvittämään törkeää huumausainerikosta. Ne seisoivat siellä parvessa ja ihmettelivät hampujani, joita kasvatin nyt kolmatta vuotta. Heti seinän vieressä oli kuuden neliömetrin kokoinen penkki ja olin tehnyt hampuista sille kesälle myös aidan pihan perälle. Komeita, yli parimetrisiä kasveja, jotka saattoivat toki

näyttää vähän epäilyttäviltä. Korkeimmat kasvoivat räystääseen asti, tekivät kaksi yhdeksänkymmenen asteen mutkaa ja jatkoivat katolle. Pihamme oli kumminkin sen verran suojainen, ettei niitä kukaan ulkopuolinen voinut kovin helposti nähdä ja naapurini olivat kasvatuksesta hyvin tietoisia. Asuin rivitalossa, jonka takapiha oli aivan metsän laidassa ja naapurin aidattu terassi peitti tehokkaasti näkyvyyden parkkipaikalta.

Joku ystävällinen sielu, joka olisi luultavasti 40-luvulla ilmiantanut juutalaisia Gestapolle, oli silti tehnyt kasveistani ilmoituksen. En ollut niistä lainkaan huolissani, sillä olin edellisenä kesänä ollut vahtimassa poliiseja, kun he olivat ratsanneet kaverini ja silloin samoista siemenistä kasvatetut kasvit oli todettu täysin laillisiksi. Sen sijaan vesipiippu, jääkaapissa oleva kannabisvoi ja sängyn päälle piilotettu metadoni vähän arveluttivat. Juuri tätä hetkeä varten minun piti olla säilyttämättä asunnossani mitään laitonta, ettei se turmelisi uskottavuuttani, ja olin nyt epäonnistunut siinä surkeasti.

Sain kerättyä itseni parissa minuutissa ja päätin ottaa tilanteesta edes kaiken irti, kun siinä kerran olin. Selitin kasvieni olleen päihdekäyttöön soveltumatonta öljyhamppua ja täysin laillisia kasvattaa. Kehotin haistelemaan kasveja, sen kokoinen viljelmä marijuanaa olisi haissut koko pihan alueella ja sen olisi tunnistanut parkkipaikalle asti. Minun kasvini sen sijaan tuoksuivat lähinnä koivunlehdiltä ja poliisitkin totesivat, ettei kyseessä tainnutkaan olla huumekasvi. Sitten pummasin toiselta haalaripukuiselta tupakan ja aloin juttelemaan mukavia. Olin ollut jonkin aikaa tupakkalakos-

sa, mutta sillä hetkellä tuntui, että hermosavut voisivat olla paikallaan.

Tunnelma oli kyllä toisaalta tilanteeseen nähden aika rento, joskin vähän omituinen. Istuin terassilla rikkinäisellä puutarhajakkaralla, aurinko nousi esiin metsän takaa ja poliisit seisoivat edessäni nurmikolla puoliympyrässä. Kuuntelemassa kun pohdiskelin todellisuutta, tietoisuutta ja vapaan tahdon illuusiota. Kysyin mitä mieltä he olivat kannabiksen kieltolaista, kokeilin vähän kepillä jäätä. Myönsivät alkoholin aiheuttavan enemmän ongelmia ja kehottivat minua pyrkimään politiikkaan. En osannut aivan varmaksi sanoa, kuinka paljon siinä kehotuksessa oli sarkasmia. Vastasin olevani politiikkaan aivan liian rehellinen ja korkealla moraalilla varustettu, mikä saattoi mahdollisesti olla tottakin. Kerroin juttuja jotka olivat hyvän maun ja täysjärkisyyden rajoilla, ihan vain nähdäkseni miten ne reagoivat.

Nuorin koko porukasta, se jolta pummasin tupakan, nyökytteli vain hyväksyvän näköisenä ja naureskeli. Vaikutti aika paljon pössyttelijältä jopa virkapuku päällä. Epäsiisti parta ja pörröiset hiukset, jokseenkin tanakka, toi aika voimakkaasti mieleen Seth Rogenin *Superbadissa*. Mukavan ja rennon oloinen, ei välttämättä erityisen uskottava poliisina. Vanhimman reaktio ja olemus olivat täysin päinvastaiset, hän muistutti mustassa nahkatakissaan ja kaljuksi ajellussa päässään vähän ss-upseeria ja katseli vain hiljaa hyvin närkästyneen oloisena. Häntä selvästi ärsytti minun tuttavallinen suhtautumiseni ja se, etten kunnioittanut hänen auktoriteettiaan poliisina, juttelin menemään ikään kuin oli-

simme olleet kaikki vain ihmisiä. Naureskelinkin saatana ja kyseenalaistin koko systeemin.

Vanhempi virkapukuinen oli aika hämmentyneen oloinen ja myötäili välillä, vaikka valtaosa siitä mitä sanoin, vaikutti menevän aika paljon yli hilseen. Mukava, mutta ehkä vähän yksinkertainen. Oli siellä vain tekemässä työtään. Ja kaljuuntunut yhtä pahasti kuin minä, mikä saattoi herättää vähän molemminpuolista sympatiaa.

Nuorempi siviilipukuinen oli mielenkiintoisin tapaus, yritti olla olevinaan ystävällinen ja avarakatseinen, mutta kiihtyi välillä yllättävän helposti ja reagoi hyvin lapsenomaisesti siihen, ettei maailma välttämättä ollutkaan semmoinen, kuin hän oli sen kuvitellut. Toi mieleen urheilijan, joka on voittaessaan nöyrä ja osoittaa hyvää urheiluhenkeä, mutta hävitessään keksii kaikki mahdolliset tekosyyt ja syyttää kaikkia muita paitsi itseään. Olin tavannut hänet myös aikaisemmin ja silloin hän hallitsi hermonsansa erinomaisesti, vaikka vastapuoli huusi ja yritti provosoida. Ehkä ongelma olikin siinä, että rauhallisesti argumentoivan kanssa hän ei voinut kokea älyllistä ylemmydentunnetta, jota tuntui aika kovasti tarvitsevan

Poliisit kuuntelivat juttujani sen aikaa, kun tupakoin, tekivät sitten puolihuolimattoman kotietsinnän ja ottivat hampuista pari näytettä, joita lähtivät autolleen tutkimaan. Asuin kaksiossa jota olin muokannut siten, että yksi olohuoneen seinistä oli purettu lähes kokonaan ja seinän takana ollut vaatehuone muutettu makuualkoviksi, jossa oli kiinteä pylvässänkky. Myös keittiön ja olohuoneen välinen seinä oli avattu niin, että lähes koko asunto oli yhdessä ti-

lassa. Tämän tilan ulkopuolelle jäivät vain eteinen, kylpyhuone ja entinen makuuhuone, joka oli muutettu työhuoneeksi, mutta ei ollut ollut pariin vuoteen käytössä. Poliisit eivät löytäneet mitään laitonta, enkä odottanut kasvienkaan suhteen tulevan mitään ongelmia, näytin selvinneen säikähdyksellä. Mutta pikatesteri näyttikin yllättäen positiivista THC:lle ja tilanne muuttui aivan täysin. Poliisikoira tuotiin paikalle ja kämppä koluttiin kokonaan läpi, tutkinanjohtaja määräsi puhelimen välityksellä kasvit niitettäväksi ja minut tuotavaksi putkaan. Tässä kohtaa se natsin oloinen osoitti yllättävää empaattisuutta ja ilmoitti ettei nähnyt putkaan viemistä tarpeellisena, ja sai myös pienen neuvonpidon jälkeen kantansa läpi.

Nuorempi, tunneherkkä tutkija heittäytyi hyvin epäluoiseksi kaikkea kohtaan ja alkoi käymään innokkaasti keittiötä läpi, kovistellen minua epäilyttävänä pitämistään löydöistä. Muun muassa jääkaapin pakastelokerosta löytynyt jäinen vuohenmaito sai aikaan valtavan innostuksen, joka kyllä vaihtui nopeasti katkeraan pettymykseen. Olin myös pakannut ylimääräisiä astioita keittiön kaapin ylähyllylle, ettei kertyisi niin paljon tiskattavaa kerralla, ja varsinkin pakastepussissa olleet lusikat herättivät suhteettoman innostuneen reaktion, josta olisi voinut kuvitella tyypin löytäneen tien Eldoradoon tai parannuskeinon kaikkiin mahdollisiin syöpiin. ”Saatana, pussillinen lusikoita!”

Samalla hyllyllä oli myös lautasia, mukeja, veitsiä ja haarukoita, eivätkä ne olleet siellä ollakseen mahdollisimman piilossa, vaan poissa tieltä, kun eivät olleet käytössä. Tämä arkinen selitys niiden olemassaololle ei tietenkään kelvan-

nut ja kun en niille muutakaan käyttötarkoitusta osannut kertoa, joutui koira haistelemaan niitä, kunnes alkoi jo näyttämään vähän nololta ja vaivautuneelta. Tämä pettymys oli ilmeisesti molemmille liikaa ja loppu etsinnästä meni ilman mitään sen suurempaa draamaa ja kaikki laitomuudetkin olivat jäädä löytymättä.

Koiraparka tosin joutui pyörimään myös ulkovarastossa tuhottoman kauan. Varaston avainta ei löytynyt mistään, mikä luonnollisesti herätti melkoisia epäluuloja. Varastokoppien ovissa oli kumminkin onneksi isot vanhanaikaiset lukot ja sain varaston auki naapurin avaimella. Se oli täynnä naulaisia listanpätkiä ja muuta remonttijätettä, joiden takia olin huolissani, ettei koira vain loukkaisi siellä itseään. Romua kun oli oikeasti ainakin puolen metrin korkuisesti koko lattian laajuudella, mutta viimeistään huolehtimiseni koirasta tulkittiin niin, että siellä oli piilossa jotain. Niinpä se joutuikin pyörimään monta minuuttia ympyrää neljän neliön kokoisessa kopissa ja tasapainoilemaan jätevuoren päällä, kunnes poliisit viimein uskoivat, ettei sieltäkään löytyisi mitään.

Mutta juuri kun poliisit olivat jo tekemässä lähtöä, se nuori haalarityyppi vain marssi sisälle ja huomasi välittömästi olohuoneen pöydän alla vesipiipun, jota muut eivät olleet löytäneet, vaikka olivat kiertäneet kämpän moneen kertaan koiran kanssa läpi. Taisi olla entuudestaan tuttu esine, kun pisti niin heti silmään ja tunnisti jopa, että se oli hooka eikä bongi, ja tiesi vielä niiden eronkin. Mutta olipa piippu mikä hyvänsä niin positiivistahan sekin näytti THC:lle ja läh-

ti myös mukaan. Samoin kuin hampunsiemenet, vaikka niitä voi ostaa ihan normaalista ruokakaupasta.

Siementen takavarikoiminen oli aika älytöntä, mutta siitä perkeleen piipusta arvelin tulevan ongelmia. Eikä sen piilotaminen olisi ollut isokaan homma, jos en olisi ollut niin tokkurassa kun heräsin. Olin silti niinkin ystävällinen, että tyhjensin piipun vedestä, etteivät lotraisi sitä matkalla mihinkään ja sotkisi paikkoja. Kasvien vieminen minua kuitenkin eniten ärsytti. Uskoin saavani ne takaisin, mutta liian aikaisen sadonkorjuun takia siemenet, joista olisin kylvänyt seuraavan vuoden kasvit, eivät ehtineet valmiiksi.

Poliisitkin pahoittelivat tätä ja pääsimme ihan hyvään yhteisymmärrykseen asiasta, tekivät kumminkin vain työtään ja kyse oli kumminkin vain hampusta. Kättelimme hyvästiksi ja toivotimme puolin ja toisin hyvää päivänjatkoa.

Poliisien lähdettyä huomasin keittiön lattialla ainakin parin gramman nupun aivan oikeaa kukkaa ja oli vain tuurista kiinni, ettei sitä ollut paljon enemmänkin. Olimme edellisenä päivänä istuneet parin kaverin kanssa iltaa ja toisella oli ollut parisataa grammaa mukana. Hänen oli myös ollut tarkoitus jäädä yöksi, mutta lähtikin sitten kuumeisen olon takia kotiinsa. Toinen oli herännyt vähän kahdeksan jälkeen sohvalta ja lähtenyt takaoven kautta, mikä oli ollut syy siihen, ettei se ollut ollut lukossa, kun poliisit olivat tulleet.

Keittiön pöydällä oli epäilyttävän näköistä valkoista jauhetta, olin edellisenä iltana kokeillut menisikö metadoni päähänkin nokkaan vetämällä. En ollut huomannut mitään eroa syömiseen, kirveli vain pirusti. Mutta olin toisaalta ai-

na tykännyt nenähommista ja niistänyt vuosien mittaan kaikkea mahdollista ja mahdotonta.

Jääkaapissa oli edelleen noin sata grammaa kannabisvoita, mikä oli jäänyt vuohenmaidon ja lusikoiden varjossa täysin huomiotta.

Ensimmäisessä laatikossa jonka avasin, oli päällimmäisenä vaaka, jonka pinnalta olisi saanut näytteen suunnilleen kaikista maailman huumeista.

Entisestä työhuoneesta löytyi lamppuja ja muita kasvatustarvikkeita, ulkovarastossa oli vanha bongi, jonka olemassaolon olin kokonaan unohtanut.

Hampunsiemenet annoin itse, kasveja oli mahdotonta olla huomaamatta ja piippukin oli ihan näkösällä, mutta silti kolme poliisia ja koira eivät huomanneet sitä, vaikka pyörivät tunnin samassa huoneessa. Aivan kauhean vakuuttavaa kuvaa ei kyllä antanut, mutta samaa tasoa olivat toisaalta olleet muutkin kotietsinnät, joista olin kuullut tai joissa olin ollut paikalla. Kymmeniä grammoja kannabista, läppäreitä, pillereitä, puukkoja ja puntareita, jopa semmoisia joiden olemassaolon omistaja oli autuaasti unohtunut, oli löytynyt parissa minuutissa sen jälkeen, kun useampi poliisi oli ensin kääntänyt monen tunnin ajan asuntoa ympäri.

Vaikutti melkein siltä, että pyörivät vain tärkeän näköisenä kuin puolukat pillussa, ymmärtämättä varsinaisesti mitä olivat tekemässä tai etsimässä.

Pääsin kumminkin todella vähällä verrattuna joihinkin kavereihini, joita oli myös ratsattu jonkun aina valppaan kyläpoliisin ilmiannon perusteella. Yksi haettiin työpaikan park-

kipaikalta, mutta työpaikalle ei annettu silti ilmoittaa pois-
saolosta ja hän menetti näin palkan niiltä kolmelta päivältä,
jotka istui ainakin oman kertomansa mukaan täysin syyt-
tömänä kopissa. Sen sijaan vartija kävi vain vittuilemassa ja
syyttämässä töissä sekaisin olemisesta, kun hän pyysi saada
soittaa sinne.

Toisen talosta hajotettiin ulko-ovi, koska hänet oli jo viety
putkaan, eivätkä poliisit päässeet sisälle. Sen jälkeen kaik-
kien kaappien ja laatikoiden sisältö vain tyhjennettiin latti-
alle ja koko talo jätettiin hirvittävään kuntoon.

Epäiltyjen kavereita ja sukulaisia pidettiin kopissa ja kovis-
teltiin rikoksista, joista heillä ei ollut minkäänlaista käsitys-
tä. Epäiltyjä ratsattiin mahdollisimman näyttävillä operaa-
tioilla, joissa kolmen majan ja kymmenen poliisin voimin
tehtiin täysin ylimitoitettu rynnäkkö. Luultavasti osittain
myös siksi, että poliisit saivat jännitystä elämään ja hippejä
oli mukava kovistella, kun ei tarvinnut pelätä todellista vas-
tarintaa. Toisaalta todisteiden puutteessa myös häpeäran-
gaistuksena, aina kun ei edes löytynyt mitään, mutta maine
meni pysyvästi.

Hamppu

Innostuin hampusta vähän puolivahingossa. Pari kaveriani olivat sekaisin autoilleet hamppupellon ohi ja innoissaan vieneet sitä niin paljon kuin olivat saaneet autoon mahtumaan, luulleet osuneensa kultasuoneen. Se, että kasveja oli heti tien vieressä täysin avoimesti monta hehtaaria, ei ollut soittanut mitään kelloja. Eikä niin pienen osuuden vieminen tainnut tuntua edes varastamiselta.

Toivat niitä sitten meillekin jätessäkillisen näyttille ja pienen tutkimisen jälkeen totesimme kasvit öljyhampuksi. Ne ripustettiin kaverin vintille kuivumaan ja sinne ne sitten unohtuivatkin, kun eivät päähänkään menneet.

Muutamaa kuukautta myöhemmin katsoin lääkekannabisdokumentin, jossa keskityttiin lähinnä CBD:n vaikutuksiin useimpien kannabiksen lääkinnällisten vaikutusten takana. Söin siihen aikaan masennuslääkkeitä, jotka aiheuttivat maanisuutta, ja maanisuuteen tasaavia lääkkeitä, jotka tekivät elämästäni helvettiä. Lääkkeiden lopettamisen yrittäminen aiheutti kumminkin niin kauheita vieroitusoireita, ettei se ollut onnistunut. Päihdekäyttöön jalostettu cannabis lievitti joitain oireita, mutta pahensi toisia, enkä myöskään halunnut olla jatkuvasti pilvessä.

Kokeilin sitten eräänä unettomana yönä polttaa hamppua, jota oli jossain välissä kulkeutunut vähän myös minun asunnolleni, ja tuntui, kuin olisin saanut elämäni takaisin.

Fyysinen olo parani välittömästi, mieli rauhoittui ja ensimmäistä kertaa kuukausiin kykenin ajattelemaan selkeästi.

Seuraavana päivänä kävin hakemassa muovikassillisen hamppua kaverini vintiltä ja lopetin kaikki lääkkeeni kuin seinään. Vieroitusoireet olivat todella jäätävät, mutta pysyivät siedettävänä, kun join useamman litran hampputeetä ja poltin parikymmentä hamppusätkää päivässä. Matalista pitoisuuksista huolimatta olo pysyi puolisen tuntia polttamisen jälkeen täysin oireettomana ja korvasin jopa tupakan kokonaan hampulla.

Uskoin tässä vaiheessa edelleen, että aivoissani oli jokin parantumaton kemiallinen epätasapaino, johon tarvitsin jatkuvan lääkityksen, ja päätin korvata pillerit hamppputeelä. Lääkitykseni oli aiheuttanut todella pahoja keskittymisvaikeuksia ja olin saanut jostain semmoisen käsityksen, että CBD olisi vesiliukoinen, enkä tätä asiaa enää myöhemminkään tarkistanut. Vieroitusoireisiin polttamani hamppu oli sisältänyt sitä suunnilleen samoja, tai jopa vähän suurempia pitoisuuksia, kuin aiemmin polttamani lajikkeet, mutta ilman THC:n päihdyttävää vaikutusta. Sen sijaan kaksisuuntaiseen mielialahäiriöön juomani hamppputeen vaikutus perustui lähinnä plaseboon, sen lisäksi, että se teki hyvää vatsalle.

Perehdyttyäni sitten hamppuun enemmänkin, huomasin että se voisi monikäyttöisyytensä ja ekologisuuksiensa ansiosta olla maailman merkittävimpiä viljelykasveja, mitä se oli ollutkin tuhansia vuosia. Hamppu sitoo 2-3 kertaa enemmän hiilidioksidia kuin sama määrä puuta ja siitä saadaan korjattava sato joka vuosi. Raaka-ainetta paperille,

vaatteille, biomuoveille, eristemateriaaleille ja lukemattomille muille tuotteille, siemenet ovat yksi maailman ravintorikkaimmista ruoka-aineista, eikä sen viljelyssä tarvita lainkaan torjunta-aineita. Valitettavasti kannabis demonisoitiin ja kiellettiin 1900-luvun alkupuolella, lähinnä rassistien ennakkoluulojen ja eri teollisuudenalojen etujen takia. Ja myös teollisuushampun viljely romahti siinä sivussa. Ekologisuudesta innostuneena päätinkin selvittää, voisinko kasvattaa hampuni itse sen sijaan, että tilasin ne Englannista.

Suomesta kun hampputee oli vähin äänin hävinnyt markkinoilta, johon syykin oli selvinnyt pienen soittokierroksen jälkeen. Kävin läpi kaikki suurimmat luontaistuotekaupat ja viimein yhdestä kerrottiin, että Valvira oli epävirallisesti kieltänyt maahantuojia tuomasta sitä enää maahan sen jälkeen, kun sen positiivisista terveysvaikutuksista oli alkanut ilmestymään ihan tutkittua tietoa. Eikä tämä kuulemma ollut edes mitään uutta, vaan normikäytäntö.

Seuraavaksi soitin yhteisen ystävämme kautta tuntemalleni poliisille selvittääkseni tulisiko siltä taholta mahdollisesti ongelmia. Hän varoitti KRP:n tavasta määritellä kaikki kannabis huumausaineeksi ja antoi vinkkejä kasvien kasvattamisen salaamiseksi, sanoi, että hänen teki mieli kehottaa ilmiantajia hankkimaan elämä ja lyödä luuri korvaan kun soittivat, ja kertoi, että vaikka ei itse polttanutkaan, niin tunsikin kuitenkin paljon pössyttelijöitä ja kasvattajia, ja toivoi, että kannabis laillistettaisiin pian, koska se sopi niin monelle niin paljon paremmin kuin alkoholi.

Krooninen väsymysoireyhtymä, kannabiksen kieltolaki, korruptoitunut valtakunnansyyttäjä ja 80-luvun suomalainen juomakulttuuri toimittavat kukin vuorollaan tuulimyllyn virkaa tässä tositapahtumiin perustuvassa loputtomassa taistelussa, jota ihminen käy lopulta aina vain itseään vastaan.

